

ಓಡಿಬಂದರು. ವಾರಿಜಳ ಏರುದ್ದನಿ, ವೀರುವಿನ ಅಳು ಕೇಳಿಸಿದರೂ, ವೀರು ಏನೂ ತುಂಟಾಟ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ, ಅದಕ್ಕೆ ವಾರಿಜ ಬೈಯುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು ಅಂತ ಭಾವಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದರು. ಆದರೆ ಮಾದುವಿನ ಕೂಗಾಟ ಕೇಳಿ ಏನಾಯ್ತೋ ಅಂತ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಇತ್ತ ಓಡಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ವಾರಿಜ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವುದು, ಮಾದುವಿನ ರೌದ್ರಾವತಾರ, ವೀರುವಿನ ಕಿರುಚಾಟ, ವೇದ, ಭಾಮನ ಅಳು ನೋಡಿ ಜಗದೀಶರು ಏನಾಯ್ತಪ್ಪ ಇವರಿಗೆ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡು ವೀರುವಿನತ್ತ ಬಂದು, ಕಿರುಚಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋದರು. ಅವನ ಕೈಮೇಲೆ, ಕಾಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಬೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆಚ್ಚಿದರು.

'ಏನೋ ಇದು, ಮಗಿನ ಮೈಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಬೊಟ್ಟಿ, ಬರೆ ಹಾಕುಂಗೈತೆ, ಏನಾಯ್ತಲ್ಲಾ' ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದರು.

'ಏನಣ್ಣ ಯೋಳ್ಳಿ, ಈ ರಾಕ್ಷಸಿಗೆ ಮಗನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ಆಗಾಕಿಲ್ಲ. ಸುಟ್ಟು ಸಾಯಬಿಡ್ಬೇಕು ಅಂತ ಮಾಡಾಳೆ, ಮಕ್ಕಳು ತಪ್ಪು ಮಾಡ್ತೆ ನಾವು ಮಾಡ್ತೀವಾ, ಇವ್ವಿಗೇನು ಬಂತು ಅಣ್ಣ, ಇಂಗೆ ಸುಟ್ಟವೈ, ಏನಂತ ಏಲ್ಲಿ' ಎಂದು ಹಣೆ ಹಣೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಂಡ.

ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಾರಿಜಳನ್ನು ಶಾಂಭವಿ ಎತ್ತಿ ಕೂರಿಸಿ ನೀರು ಕುಡಿಸಿ, 'ಯಾಕೆಂಗೆ ವೀರುಗೆ ಬರೆ ಹಾಕಿದಿಯಾ ವಾರೀ, ಅಂತದೇನು ಮಾಡ್ತಾ ಅವು. ಇರೋ ಒಬ್ಬ ವುಡ್ಡನಾ ಅಂಗಾಕೆ ಗೋಳಾಕತ್ತಿಯಾ. ನೋಡು ಎಷ್ಟು ಅಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ, ಏನು ಮಾಡ್ತಾ ಅವು' ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ವಾರಿಜ ಸುಮ್ಮನೆ ಅತ್ತಳಷ್ಟೆ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೇನಕ ಮನೆಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಸುಟ್ಟ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುವ ಔಷಧಿ ತಂದು ವೀರೂನ ಕೈಗೆ ಕಾಲಿಗೆ ಹಚ್ಚುತ್ತಾ, ನೋವಿನಿಂದ ಅವನು ಕೂಗುವಾಗ ಅವಳೂ ಅಳುತ್ತಲೇ, 'ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಯಾಕೆಂಗೆ ಬರೆ ಹಾಕಿದಿ, ನಮ್ಮ ವೀರೂ ಏನಾಡ್ತೆ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ್ಲೂ ವಾರಿಜ ಬಾಯಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ವೀರುವನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಮೇನಕ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳಿಂದೆಯೇ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಭಾಮನ ಬಟ್ಟೆ, ಹರಿದು ಬಿದ್ದ ಹೂ, ಅಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಬಳೆಗಳು ವೀರುವಿನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಉಳಿದಿದ್ದ ಸ್ವಿಕ್ಟರ್, ಎಲ್ಲಾ ಕಥೆಯನ್ನ ಹೇಳುತ್ತ. ವೀರೂ ಇನ್ನೂ ಬದಲಾಗಿಲ್ಲ, ಅವನಿಗೆ ಹುಡುಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕುವ ವ್ಯಾಮೋಹ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ರಾಧಾಂತಕ್ಕೆ ವೀರೂನೇ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಯ್ತು. ಆದರೆ ಜಗದೀಶರು ಏನನ್ನೂ ಹೇಳದೆ ಸುಮ್ಮನಾಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಏನಂತ ಹೇಳುವುದು. ಅಮ್ಮನಾಗಿ ವಾರಿಜ ಮಾಡಿದ್ದು ಸರಿಯೇನೋ, ವೀರೂ ಮಾಡ್ತಾ ಇರೋದು ಮಹಾಪರಾಧವೇ, ಅದು ವಾರಿಜಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇ ಇರಬಹುದು, ಆದರೆ ಅಮ್ಮನು ಕ್ರೂರತೆಯಿಂದ ಮಗನನ್ನು ದಂಡಿಸಬೇಕೇ ಈ ಮನೆ ಒಡೆಯೋಕೂ ವೀರು ವಿಷಯವೇ

ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣವಾಯ್ತು. ಈಗ ಬೇರೆ ಬಂದ್ರೂ ತಪ್ಪುಲಿಲ್ಲವಾ ಈ ವನವಾಸ? ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವೀರೂನ ನೋಡಿದರು. ಪ್ರೀತಿ, ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು. ಮೇನಕಳ ಬಳಿ ಇದ್ದವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ತೊಡೆ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೀರು ಒರೆಸಿ, ಅವನ ಕನ್ನಿಗೆ ಮುತ್ತಿಕ್ಕಿ 'ವೀರೂ, ಯಾಕೋ ಕಂದಾ, ಇಂಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಅಮ್ಮನ್ನ ನೋಯಿಸ್ಸಿ, ನೀನೂ ಪೆಟ್ಟು ತಿನ್ನುತ್ತಿ. ಯಾಕ್ ಮಗಾ ಇಂಗೆ ಮಾಡ್ತೀಯಾ, ಇನ್ನಮ್ಮಾಲೆ ಇಂಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ಬೇಡಾ ಕಣ್ ಮಗಾ...' ಎಂದರು.

ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಯಾವ ಉತ್ತರವೂ ಕೊಡದೆ ಅಳುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಮುಳುಗಿಹೋದ.

ಇತ್ತ ಅಡುಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವೀರೂನ ನಡತೆ, ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಕೊಟ್ಟ ಕ್ರೂರ ಶಿಕ್ಷೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡು ಮಕ್ಕಳೆದುರು ಅಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ಕನ್ನಿಗೆ ಹೊಡೆದಿದ್ದು ಎಲ್ಲವೂ ಅವಳನ್ನು ಅಪಾರವಾಗಿ ಗಾಸಿಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಳು ಉಕ್ಕಿ ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಅಳು ನೋಡಿ ಶಾಂಭವಿಗೆ ಕನಿಕರ ಒತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದಿತು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಮೃದುವಾಯಿತು. ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಸರಿದು, ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಭುಜಕ್ಕೊರಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವಳ ಬೆನ್ನು ಸವರುತ್ತಾ ಅನುಕಂಪ ತುಂಬಿದ ದೃನಿಯಲ್ಲಿ, 'ವಾರೀ, ಯಾಕೆ ಇಂಥ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ವಿಷಯವನ್ನ ಅಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡ್ತೀಯಾ, ಮಗೂನೂ ಹಿಂಸಿಸುತ್ತೀಯಾ, ನೀನೂ ನೊಂದು ಕೊಳ್ಳಿಯಾ, ಮಾದೂಗೂ ಬೇಸ್ತ ಮಾಡ್ತೀಯಾ. ಮಕ್ಕು ಎದ್ದಿಕೊತಾರೆ, ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡೇ ಅವ್ವಾ, ಅವನಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವ್ವೂ, ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡವ್ವಾದ ಮೇಲೆ ಕಲತೊತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನಾದ್ರೂ ಸುಮ್ಮಿದ್ದು ಬಿಡು. ಎದ್ದೇಳು ಈಗ, ನೀನು ಅತ್ತಿದ್ದು ಸಾಕು' ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಎಳೆಸಲು ನೋಡಿದಳು. ತನ್ನ ಅಳು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ವಾರಿಜ ಏನೋ ಹೇಳಲಿತ್ತಿಸಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ತಡೆದ ಶಾಂಭವಿ, 'ವಾರೀ, ನೀನೇನು ಏಳಾದು ಬ್ಯಾಡಾ ಸುಮ್ಮಿರು. ಎಲ್ಲಾ ವೊರಿಕ್ಕೆ ವೋಗವ್ವ, ನಾವು ವೋಗೊನ ನಡೆ, ಎದ್ದೇಳೆ' ಎಂದು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಅವಳನ್ನ ಎಳೆಸಿದಳು.

'ನಡೆ ಆಚೆಗೆ ಹೋಗನಾ, ಮಕ್ಕಳು ಹೆದರಿಕೊಂಡಿವೆ, ಮೊದ್ಲು ಮಗನ್ನ ಸಮಾಧಾನಸ್ಸು. ಅಂಗಾದ್ರೂ ಮಾದೂಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಕಡೆ ಆಗುತ್ತೇನೋ, ಏಳು ಮ್ಯಾಕೆ' ಎಂದು ಬಲವಂತವಾಗಿ ವಾರಿಜಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದ ಶಾಂಭವಿ, ಯಾವಾಗಲೂ ಗಲ ಗಲ ಅಂತ ಕುಣ್ಣುಂಡು ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡಾ ಪಾಪ ಪೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಮಕ್ಕಳು ವಾರಿಜಳತ್ತ ನೋಡಲೂ ಅಂಜುವಂತೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಅಂಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಮೌನ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಶಾಂಭವಿ ಮತ್ತು ವಾರಿಜ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಭಯದಿಂದಲೇ ಮಕ್ಕಳು ನೋಡಿದರು. ಮಾದುವಿನ ಮುಖ ಕೋಪದಿಂದ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಜಗದೀಶರು ಮುಂದೇನು ಅಂತ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ

ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಯಾರೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಮೌನವಾಗಿ ವಾರಿಜಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಶಾಂಭವಿಯನ್ನೇ ನೋಡಿದರು. ವಾರಿಜಳನ್ನು ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿರಿಸಿ ತಾನೂ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು.

ಜಗದೀಶರು ತಾವೇ ಮೌನ ಮುರಿಯಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, 'ವಾರಿಜ, ನೀನು ಯಾಕೆ ಹಿಂಗಾಡ್ತೀಯವ್ವ, ಮಗೀನಾ ಕೈ ಕಾಲು ಇಂಗೆ ಸುಟ್ಟಾಕಿದಿಯಲ್ಲವ್ವ, ನೋಡು ವೀರು ಹೆಂಗೆ ಹೆದ್ರಿಕೊಂಡವ್ವ, ಮಕ್ಕು ಇಂಗೆಲ್ಲಾ ಆಡ್ತೊಂಡು ಬೇಬೇಕವ್ವ, ಅದ್ಯಾವ ತಪ್ಪು ಅಂತ ಇಂಗೆಲ್ಲ ಆಡ್ತಿಯಾ? ನಿಂಗಿಷ್ಟ ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಅವ್ವಿಗೆ ಅಂಗೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ಬೇಡ ಅಂತ ಯೋಳಿದ್ರಾತು. ಅವ್ವಿಗೆ ನಾನು ಯೋಳ್ತಿನಿ ಬುಡು. ಅಂಗೆಲ್ಲ ಆಡ್ತಾರದು ಅಂತ ಏಲ್ಲಿನಿ ನಾನು, ನೀನು ಮಾತ್ರ ಇಂಗೆಲ್ಲ ಮಗಿಗೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡ್ಬೇಡವ್ವ, ನನ್ನೆಲಿ ನೋಡಾಕೆ ಆಗಾಕಿಲ್ಲ ಕಣವ್ವ, ಕಳ್ಳು ಕಿತ್ತಂದಂಗೆ ಆಗ್ತೆ' ಎಂದು ಕಣ್ಣುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು.

ಅಣ್ಣನ ಕಣ್ಣೀರು ಮಾದುವನ್ನು ವಿಚಲಿತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, 'ಅಣ್ಣಾ, ನೀನಾಕೆ ಕಣ್ಣೀರಾಕ್ತಿಯಾ... ಅವಳ ಬುದ್ಧಿ ನಿಂಗೆ ಗೊತ್ತಲ್ಲ, ಅವಳು ಹೇಳುಂಗೆ ಎಲ್ಲಾ ನಡಿಬೇಕು, ಆ ವುಡ್ಡನಂತೂ ಏಟು ಪಿರೂತಿ ಮಾಡ್ತಾಕೊ ಆಟೇ ಇಂಸೆ ಕೊಡ್ತಾಳೆ. ಇವ್ವಿಗಾದ್ರೂ ಗೊತ್ತಾಗ್ತಾರಾ... ಅವ್ವು ಏಳಾಂಗೆ ಕೇಳಾಕಾಗಾಕಿಲ್ಲ... ಅವ್ವು ಅಂಗೆ ಆಡ್ತಾನೆ, ಇವ್ವು ಇಂಗೆ ಆಡ್ತಾನೆ, ನನಗಂತೂ ಸಾಕಾಗೊಗೈತೆ, ಆದ್ಯಾವತ್ತು ಈ ಮನ್ಯಾಗೆ ನೆಮ್ಮಿ ಕಾಡ್ಬೇನೋ' ಎಂದು ತೀವ್ರ ಬೇಸರದಲ್ಲಿ ನುಡಿದ.

ಶಾಂಭವಿ, 'ವೋಗ್ಲಿ ಬುಡು ಮಾದೂ, ಅವ್ವಿಗಾದ್ರೂ ಸಂತೋಷಾನ ಮಗೀನಾ ವೊಡೆಯೊಕೆ. ವೀರೂ ತುಂಬಾನೇ ತುಂಟಾ ಆಗಾನೆ. ಅವ್ವು ಏಳಿದ ಮಾತ್ತಾ ಕೇಳಾರ್ಬೆ, ಅವ್ವು ಕೇಳ್ತೆ ಇದ್ರೆ ಅವ್ವು ತಾನೇ ಏನಾಡ್ತಾಳೆ, ಇದ್ದೆಲ್ಲಾ ವೀರೂನೇ ಕಾರಣ. ಅವ್ವಿನ್ನೂ ಸಣ್ಣ ವುಡ್ಡಾನಾ? ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಅಕ್ಕಂದಿರ ಜೊತೆ ಸೇರ್ಕೊಂಡು ಅವಂಗೆ ಇರೋಕೆ ವೋಯ್ತಾನೆ, ಅದಕ್ಕೆ ವಾರೀ ಅಂಗೆ ಆಡೋದು, ಅವ್ವು ಸರ್ಯಾರ್ಬೆ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿವೋಯ್ತದೆ. ಈಗ ಎಲ್ಲ ಸುಮ್ಮಿದ್ದು ಬುಡಿ, ವೀರುಗೆ ನಾನು ಬುದ್ಧಿ ಯೋಳ್ತಿನಿ. ರೀ, ನೀವು ಮಾದುವ ಕರ್ಕೊಂಡು ವೊರ್ಕೊಗಿ, ಮಕ್ಕಳು ಬ್ಯಾರೆ ಗಾಬರಿ ಆಗವರೆ. ಅವ್ವೂ ಸುಧಾರಿಸಿಲಿ, ವೀರೂನಾ ಆಸ್ತೆಗೆ ತೋರ್ಸಾರಣ ಅಲ್ಲಾ...' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಆಗ ಮಾದು 'ಬ್ಯಾಡಾ ಅತ್ತೆ, ಅಲ್ಲಿ ಎಂಗಾಯ್ತು ಅಂತ ಕೇಳುದ್ರೆ ಯೇನು ಏಳಾದು? ನೋಡನ... ಮೇನಕ ಔಷ್ಣಿ ಅಚ್ಚಿದಾಳಲ್ಲ, ವಾಸಿ ಆಗ್ತಿದು. ಆಗ್ಗಿದ್ದೆ ವೋದ್ರಾತು' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮೇಲೆದ್ದ.

'ನಡೆಯಣ್ಣ, ಕೊಬ್ಬರಿ ಮಂಡಿಗಾದ್ರೂ ವೋಗ್ಗರನಾ' ಅಂದಾಗ ಜಗದೀಶರು ತಮ್ಮನ್ನು ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದ ವೀರುವನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ, 'ವೋಗು, ವಳೆಕ್ಕೋಗಿ ಮಂಕಳಪ್ಪ, ವೋಗ್ಗವ್ವ ಆಡ್ತೊ ವೋಗಿ, ಇದಲ್ಲ ಇದ್ದುದ್ದೆ. ನೀವಾಕೆ ಮಂಕಾಗಿದೀರ, ವೀರೂ ಮನಿಕಂಡಿಲಿ, ನೀವು ಆಟೋಗಿ' ಎನ್ನುತ್ತ ಹೊರಟುನಿಂತಿದ್ದ ತಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಗೆ